TURBINCA CU POVEŞTI

Ion CREANGĂ

DĂNILĂ PREPELEAC

SILVIUS LIBRIS

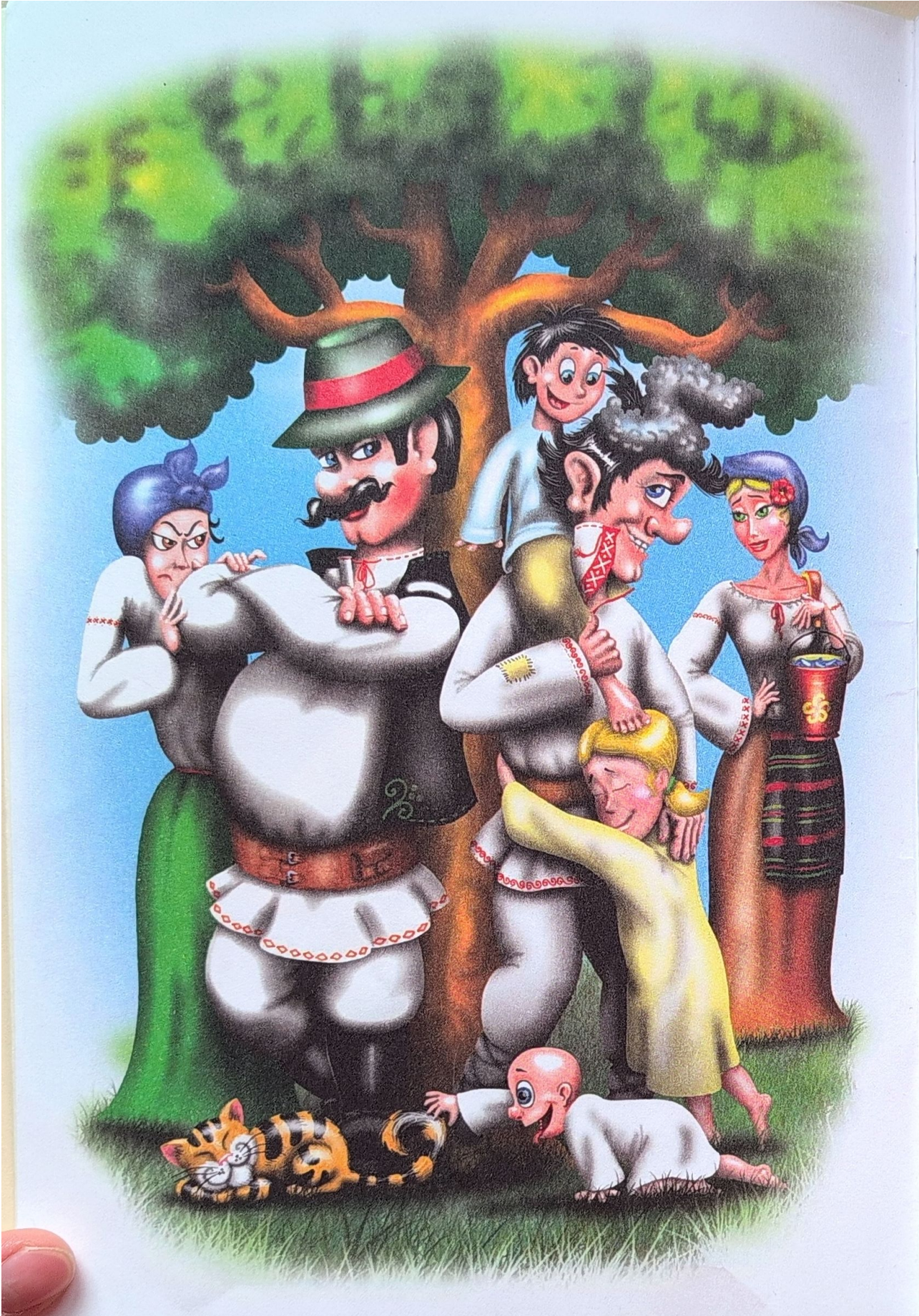

Erau odată într-un sat doi fraţi, şi amândoi erau însuraţi. Cel mai mare era harnic, grijuliu şi chiabur, pentru că unde punea el mâna, punea şi Dumnezeu mila, dar n-avea copii. Iară cel mai mic era sărac. De multe ori fugea el de noroc şi norocul de dânsul, căci era leneş, nesocotit la minte şi nechibzuit la trebi; ş-apoi mai avea şi o mulţime de copii! Nevasta acestui sărac era muncitoare şi bună la inimă, iar a celui bogat era pestriţă la maţe şi foarte zgârcită. Vorba veche: „Tot un bou ş-o belea”. Fratele cel sărac – sărac să fie de păcate! – tot avea şi el o pereche de boi, dar ce boi! Porumbii la păr, tineri, nalţi de trup, ţepoşi la coarne, amândoi codalbi, ţintaţi în frunte, ciolănoşi şi groşi, cum sunt mai buni de înjugat la car, de ieşit cu dânşii în lume şi de făcut treabă. Dar plug, grapă, teleagă, sanie,

car, tânjală, cârceie, coasă, hreapcă, țăpoi, greblă, şi câte alte lucruri ce trebuiesc omului gospodar, nici că se aflau la casa acestui om nesocotit. Şi când avea trebuință de asemenea lucruri, totdeauna supăra pe alții, iară mai ales pe frate-său, care avea de toate. Nevasta celui bogat de multe ori făcea zile fripte bărbatului, ca să-l poată descotorosi odată de frate-său. Ea zicea adeseori:

– Frate, frate, dar pita-i cu bani, bărbate.

– Apoi, dă, măi nevastă, sângele apă nu se face. Dacă nu l-oi ajuta eu, cine să-l ajute?

Nevasta, nemaiavând încotro, tăcea şi înghițea noduri. Toate ca toate, dar carul său era de haimana. Nu treceau două-trei zile la mijloc, şi se trezea la uşa ei cu Dănilă, cumnatu-său, cerând să-i împrumute carul: ba să-şi aducă lemne din pădure, ba făină de la moară, ba căpițe din țarină, ba multe de toate.

– Măi frate, zise într-o zi cel mai mare celuilalt; mi-e lehamite de frăția noastră!... Tu ai boi, de ce nu-ți meştereşti ş-un car? Al meu l-ai hârbuit de tot. *Hodorog!* încolo, *hodorog!* pe dincolo, carul se strică. Ş-apoi, ştii vorba ceea: „Dă-ți, popă, pintenii şi bate iapa cu călcâiele”.

– Apoi, dă, frate, zise celălalt, scărpinându-se în cap, ce să fac?

– Ce să faci? Să te-nvăț eu: boii tăi sunt mari şi frumoşi; ia-i şi-i du la iarmaroc, vinde-i şi cumpără alții mai mici şi mai ieftini, iar cu banii rămaşi cumpără-ți şi un car, şi iaca te-ai făcut gospodar.

– Ia, să ştii că nu m-ai învățat rău! Aşa am să fac.

Zicând acestea, se duce la dânsul acasă, îşi ia boii de-o funie şi porneşte cu ei spre târg. Dar, cum am spus, omul nostru era un om de

aceia căruia-i mâncau câinii din traistă, şi toate trebile, câte le făcea, le făcea pe dos. Târgul era cam departe, şi iarmarocul – pe sfârşite. Dar cine poate sta împotriva lui Dănilă Prepeleac? (că aşa îi era porecla, pentru că atâta odor avea şi el pe lângă casă făcut de mâna lui). El tufleşte cuşma pe cap, o îndeasă pe urechi şi habar n-are: „Nici nu-i pasă de Năstasă; de Nichita, nici atâta".

Mergând el cu Duman şi Tălăşman ai săi tot înainte spre iarmaroc, tocmai pe când suia un deal lung şi tărăgănat, alt om venea dinspre târg cu un car nou, ce şi-l cumpărase chiar atunci şi pe care îl trăgea cu mâinile singur, la vale – cu proptele şi la deal – cu opintele.

– Stai, prietene, zise cel cu boii, care se tot smuceau din funie, văzând

troscotul cel fraged şi mândru de pe lângă drum. Stai puțin cu carul, c-am să-ți spun ceva.

– Eu aş sta, dar nu prea vrea el să steie. Dar ce ai să-mi spui?

– Carul dumitale parcă merge singur.

– D-apoi... mai singur, nu-l vezi?

– Prietene, ştii una?

– Ştiu dacă mi-i spune.

– Hai să facem schimbul; dă-mi carul, şi na-ți boii. Nu vreau să le mai port grija în spate: ba fân, ba ocol, ba să nu-i mănânce lupii, ba multe de toate... Oi fi eu vrednic să trag un car, mai ales dacă merge singur.

– Şuguieşti, măi omule, ori ți-e într-adins?

– Ba nu şuguiesc, zise Dănilă.

– Apoi dar, te văd că eşti şmecher, zise cel cu carul; m-ai găsit într-un chef bun; hai, noroc să dea Dumnezeu! Să-ți ai parte de car, şi eu de boi!

Apoi dă carul, îşi ia boii, pleacă pe costişă într-o parte spre pădure şi se duce. Cestălalt, adică Dănilă, zice în gândul său: „Taci, că-i cu buche; l-am potcovit bine! De nu cumva s-ar răzgândi; dar parcă nu era țigan, să întoarcă."

Apoi îşi ia şi el carul şi porneşte tot la vale înapoi spre casă.

– Aho! Car nebun, aho! Când te-oi încărca zdravăn cu saci de la moară, ori cu fân din țarină, atunci să mergi aşa!

Şi cât pe ce, cât pe ce să nu-l ia carul înainte. Dar de la o vreme valea s-a sfârşit şi s-a început un deal; când să-l suie la deal, suie-l dacă poți!... *Hârț!* încolo, *scârț!* încolo, carul se da înapoi.

– Na! Car mi-a trebuit, car am găsit!

Apoi cu mare greu coteşte carul într-o parte, îl opreşte în loc, se pune pe proțap şi se aşterne pe gânduri.

– Mă!... Asta încă-i una! De-oi fi eu Dănilă Prepeleac, am prăpădit boii; iar de n-oi

fi eu acela, apoi am găsit o căruță... Ba e Prepeleac, ba nu-i el... Când iaca un om trecea iute spre târg c-o capră de vânzare.

– Prietene, zise Dănilă, nu mi-i da capra ceea, să-ți dau carul ista?

– Apoi... dă... capra mea nu-i de cele săritoare, şi-i bună de lapte.

– Ce mai la deal, la vale! Bună, nebună, na-ți carul şi dă-mi-o!

Cela nu se pune de pricină, dă capra şi ia carul. Apoi aşteaptă până vin alte care, de-l leagă dinapoia lor, şi se duce în treaba lui spre casă, lăsând pe Dănilă gură-cască tot pe loc.

– Bun, zise Prepeleac. Ia, pe ist cu capra ştiu încaltea că bine l-am boit!

Ia apoi şi el capra şi porneşte iar spre târg. Dar capra tot capră-i; se smucea în toate părțile, încât îi era acum lehamite de dânsa.

– De-aş ajunge mai degrabă în târg, zise Prepeleac, ca să scap de râia asta.

Şi, mergând el mai departe, iaca se întâlneşte c-un om ce venea de la târg c-o gâscă în brațe.

– Bun întâlnişul, om bun! zise Dănilă.

– Cu bine să dea Dumnezeu!

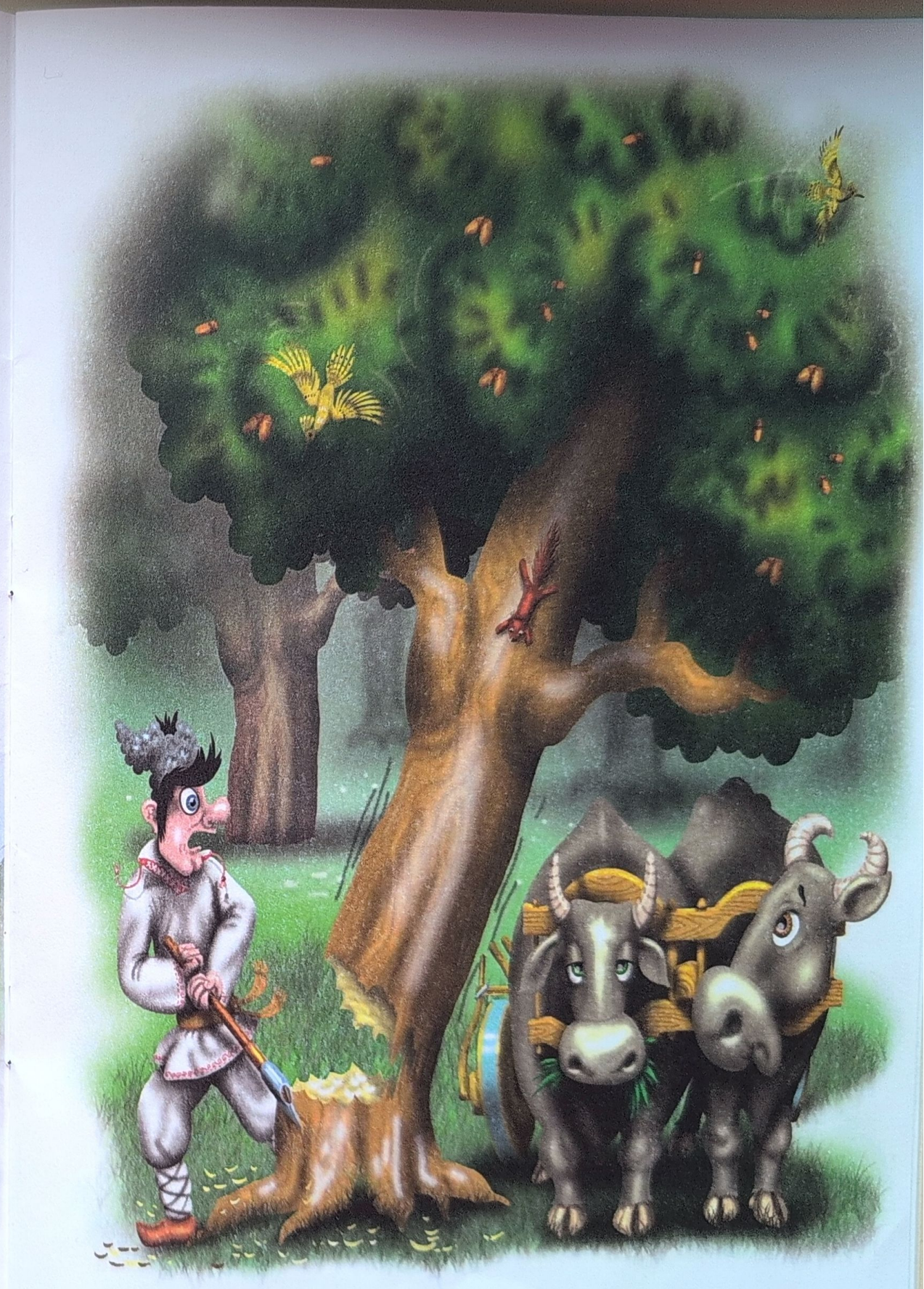

– Nu vrei să facem schimb? Să-ți dau capra asta şi să-mi dai gâsca.

– N-ai nimerit-o, că nu-i gâscă, ci-i gânsac; l-am cumpărat de sămânță.

– Da, dă-mi-l, dă-mi-l! Că-ți dau şi eu o sămânță bună.

– De mi-i da ceva adaos, poate să ți-l dau; iară de nu, norocul gâştelor de-acasă; că are să facă un rotocol prin ele, de s-a duce vestea!

În sfârşit, *dur!* la deal, *dur!* la vale, unul mai dă, altul mai lasă, şi Prepeleac mărită capra! Apoi înşfacă gânsacul şi pleacă tot înainte spre târg. Când ajunse în târg, gânsacul, dorit de gâşte, țipa cât îl lua gura: „ga, ga, ga, ga!"

„Na! c-am scăpat de dracul şi am dat peste tată-său: acesta mă

asurzeşte! Las' că te însor eu şi pe tine acuşi, măi buclucaşule!"

Şi, trecând pe lângă un negustor cu pungi de vânzare, dă gânsacul pe-o pungă de cele pe talger şi cu băierile lungi, de pus în gât. la el punga, o suceşte, o învârteşte ş-apoi zice:

– Na-ți-o frântă, că ți-am dres-o! Dintr-o pereche de boi de-a mai mare dragul să te uiți la ei am rămas c-o pungă goală. Măi-măi-măi-măi! Doar ştiu că nu mi-i acum întâia dată să merg la drum; dar parcă dracul mi-a luat mințile!

Mai şede el cât şede de cască gura prin târg, ş-apoi îşi ia tălpăşiţa spre casă. Şi, ajungând în sat, se duce drept la frate-său, ca să-i ducă bucurie.

– Bine v-am găsit, bădiţă!

– Bine-ai venit, frate Dănilă! Da' mult ai zăbovit la târg!

– Apoi dă, bădiţă; m-am pornit cu graba şi m-am întâlnit cu zăbava.

– Ei, ce veste ne mai aduci de pe la târg?

– Ia, nu prea bună! Bieţii boişorii mei s-au dus ca pe gura lupului.

– Vreo dihanie a dat peste dânşii ori ţi i-a furat cineva?

– Ba! I-am dat eu singur cu mâna mea, bădiţă.

Apoi spuse din capăt toată întâmplarea, pe unde-a fost şi ce-a păţit; iar la urma urmelor zise:

– Ş-apoi, ce mai atâta vorbă lungă, dintr-o pereche de boi m-am ales c-o pungă; ş-apoi şi asta pute a pustiu, bădiţă dragă.

– Mă! Da, drept să-ţi spun, că mare nătărău mai eşti!

– Apoi dă,... bădiţă! Pân-aici, toate-au fost cum au fost, da' de-acum am prins eu minte... Numai ce folos? Când e minte, nu-i ce vinde; când e brânză, nu-i bărbânţă. Iaca îţi dau dumitale punga asta, că eu n-am ce face cu dânsa. Şi te mai rog de toţi dumnezeii să-mi împrumuţi măcar o dată carul cu boii, s-aduc nişte lemne din pădure la nevastă şi la copii, că n-au scânteie de foc în vatră, sărmanii! Ş-apoi, ce-a da Dumnezeu! Cred că nu te-oi mai supăra.

– Ptiu, mă! zise frate-său, după ce l-a lăsat să sfârşească. Se vede că Dumnezeu a umplut lumea asta cu ce-a putut. Iaca-ţi mai dau o dată carul, dar asta ţi-a fi cea de pe urmă.

Lui Dănilă atâta i-a trebuit. Ia acum carul cu boii frăţâne-său şi porneşte. Cum ajunge în pădure, chiteşte un copac care era mai mare şi

trage carul lângă el; fără să dejuge boii, începe a tăia copacul, ca să cadă în car deodată. Trebi de ale lui Dănilă Prepeleac! Bocăneşte el cât bocăneşte, când *pârrr!* cade copacul peste car de-l sfarmă şi peste boi de-i ucide!

– Na! Că făcui pacostea şi frățâne-meu! Ei, ei, acum ce-i de făcut?... Eu cred că ce-i bine, nu-i rău: Dănilă face, Dănilă trebuie să desfacă. Mă duc să văd, n-oi putea smomi pe frate-meu să-mi împrumute şi iapa,

să fug apoi cu ea în lume, iar copiii şi nevasta să-i las în ştirea Celui-de-sus."

Aşa zicând, porneşte şi, mergând prin pădure, s-a rătăcit. După multă trudă şi buimăceală, în loc să iasă la drum, dă de-un heleşteu şi, văzând nişte lişiţe pe apă, *zvârrr!* cu toporul într-înse-le, cu chip să ucidă vreuna s-o ducă peşchin frăţine-său... Dar lişiţele, nefiind chioare, nici moarte, au zburat; toporul s-a cufundat şi Prepeleac a rămas bătând din buze.

– Mă!... că rău mi-a mai mers astăzi! Ce zi pocită! Se vede că m-a luat cineva din urmă!

Apoi dă din umeri şi porneşte; mai merge el cât merge, până ce, cu mare greu, găseşte drumul. Apoi o ia la papuc şi *hai, hai! hai, hai!* ajunge în sat, la frate-său, şi pe loc cârpeşte o minciună, care se potrivea ca nuca în perete.

– Frate, mai fă-mi un bine şi cu iapa, ca să mân boii de călare: în pădure a plouat grozav şi s-a făcut o mâzgă ş-un gheţuş, de nu te mai poţi defel ţine pe picioare.

– Mă! zise frate-său, se vede că tu ai fost bun de călugărit, iar nu de trăit în lume, să necăjeşti oamenii şi să chinuieşti nevasta şi copiii! Hait! Lipseşti dinaintea mea şi du-te unde-a dus surdul roata şi mutul iapa, ca

să nu mai aud de numele tău!

Iapa? Las' pe Dănilă, că ştie el unde-a duce-o: să-şi ia iertăciune de la boi şi ziua bună de la car.

Apoi iese pe uşă,

pune mâna pe iapă şi pe-o secure, şi tunde-o! Când se trezeşte frate-său, ia iapa dacă ai de unde! Prepeleac era tocmai la heleşteul din pădure, să caute toporul. Aici îi trăsni în cap lui Dănilă că el ar fi bun de călugăr, după vorbele frățâne-său.

– Am să durez o mănăstire pe pajiştea asta, de are să se ducă vestea în lume, zise el.

Şi deodată se şi apucă. Face mai întâi o cruce ş-o înfige în pământ, de înseamnă locul. Apoi se duce prin pădure şi începe a chiti copacii trebuitori: ăsta-i bun de amnare, cela – de tălpi, ăsta – de grinzi, cela – de tumurugi, cela – de costoroabe, ăsta – de toacă; şi tot aşa dondănind el din gură, iaca se trezeşte dinaintea lui c-un drac ce ieşise din iaz.

– Ce vrei să faci aici, măi omule?

– Da' nu vezi?

– Stai, mă! Nu te-apuca de năzbâtii. Iazul, locul şi pădurea de pe-aici sunt ale noastre.

– Poate-i zice că şi rațele de pe apă sunt ale voastre, şi toporul meu din fundul iazului. V-oi învăța eu să puneți stăpânire pe lucrurile din lume, cornoraților!

Dracul, neavând ce-i face, *huştiuliuc!* în iaz şi dă de ştire lui Scaraoțchi despre omul lui Dumnezeu cu năravul dracului. Ce să facă dracii? Se sfătuiesc între dânşii şi Scaraoțchi, căpetenia dracilor, găseşte cu cale să trimită pe unul din ei c-un burduf de bivol plin cu bani, să-i dea pustnicului Dănilă, ca să-l poată mătura de-acolo.

– Na-ți, mă, bani! zise dracul trimis, şi să te cărăbăneşti de aici; că, de nu, e rău de tine!

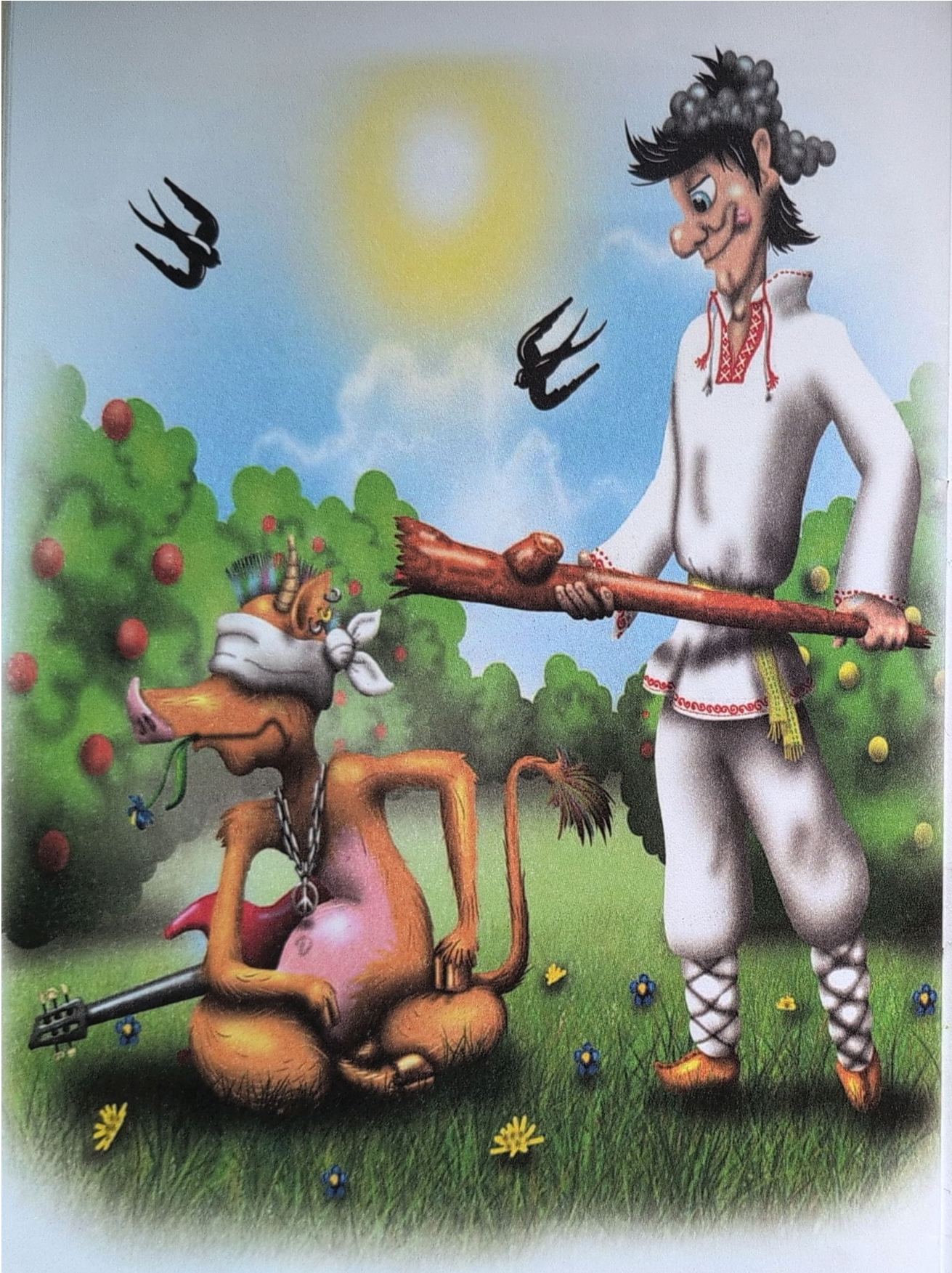

Prepeleac se uită la cruce, se uită la drac şi la bani... dă din umeri şi-apoi zice:

– Aveți noroc, spurcaților, că-mi sunt mai dragi banii decât pustnicia, că v-aş arăta eu vouă!

Dracul răspunde:

– Nu te pune în poară, măi omule, cu împăratul iadului, ci mai bine ia-ți bănişorii şi caută-ți de nevoi.

Apoi lasă banii şi se întoarnă în heleşteu, unde găseşte pe Scaraoțchi tare mâhnit pentru pierderea unei comori aşa de mari, cu care ar fi putut dobândi o mulțime de suflete. Prepeleac, în acest timp, se chitea cum ar face să vadă banii acasă la dânsul.

– Bun! zise Dănilă. Nici asta nu se ia din drum. Tot mănăstiri să croieşti, dacă vrei să te bage dracii în seamă, să-ți vie cu banii de-a gata la picioare şi să te facă putred de bogat!

Pe când se îngrijea el cum să ducă banii acasă, iaca un alt drac din iaz i se înfățişează înainte, zicându-i:

– Măi omule! Stăpânu-meu s-a răzgândit; el vrea mai întâi să ne cercăm puterile ş-apoi să iei banii.

„Ia, acu-i acu!" zise Prepeleac în gândul său, oftând. Dar este o vorbă: tot bogatul mintios şi tânărul frumos. Dănilă mai prinsese acum la minte.

– Puterile? Ei, cum şi în ce fel?

– Iaca cum: dintru-ntâi şi dintru-ntâi, care dintre noi amândoi a lua iapa ta în spate şi va înconjura iazul de trei ori, fără s-o pună jos şi să se răsufle, ai aceluia să fie banii.

Şi cum zice, umflă dracul iapa în cârcă şi într-o clipă înconjură iazul de trei ori. Prepeleac, văzând atâta putere din partea dracului, nu-i prea veni la socoteală, dar tot îşi ținu firea şi zise:

– Măi Michiduță! Doar eu te credeam mai tare decât eşti! Aşa-i că tu ai luat iapa în spate? Însă eu ți-oi lua-o numai între picioare; şi îndată se şi azvârle pe iapă şi înconjură iazul de trei ori, fără să se răsufle.

Dracul atunci se miră mult de asta şi, neavând ce mai zice, iscodi alta.

– Acum să ne întrecem din fugă, zise el.

– Măi Michiduță! da' cu mine ți-ai găsit că poți tu să te întreci din fugă?

– D-apoi cu cine?

– Vino încoace, să-ți arăt eu cu cine!

Apoi merge împreună cu dracul în nişte porumbrei, unde vede un iepure dormind, şi i-l arată.

– Vezi tu colo pe cineva ghemuit jos şi mititel?

– Văd.

– Acela-i copilul meu cel mai mic. Aține-te! Şi când l-oi trezi din somn, să te iei după el.

Şi-odată şi strigă: *u! ta! na! na! na!...*

Atunci iepurele sare, şi dracul după el. Fug ei cât fug, şi de la o vreme dracul pierde urma iepurelui. Până acum toți râdeau de Prepeleac, dar acum a ajuns să râdă şi el de dracul. Pe când Dănilă se ținea cu mâna de inimă, râzând de prostia dracului, iaca şi acesta se înturna gâfâind.

– Mă! Da' sprinten şi sprințăroi copil mai ai, drept să-ți spun! Când aproape-aproape să pun mâna pe dânsul, i-am pierdut urma, şi să te duci, duluță!

– Seamănă tătâne-său, sărăcuțul! zise Dănilă. Ei? mai ai poftă să te întreci şi cu mine?

– Ba mai pune-ți pofta-n cui!... Mai bine să ne întrecem din trântă.

– Din trântă? Doar de ți-e greu de viață. Mă! Tot am auzit din bătrâni că dracii nu-s proşti; d-apoi, cum văd eu, tu numai nu dai în gropi, de prost ce eşti. Ascultă! Eu am un unchi bătrân de 999 de ani şi 52 de săptămâni; şi de-l vei putea trânti pe dânsul, atunci să te încerci şi cu mine, dar cred că ți-a da pe nas.

Zicând aceste, porneşte înainte şi face semn dracului cu mâna, să vină după el. În fundul pădurii, sub nişte stânci, se afla o vizuină de urşi, peste care dăduse Prepeleac, umblând câteodată, ca pustnic ce se găsea, după vlăstari sălbatici şi după zmeură. Ajungând ei aproape, Dănilă zise:

– Iaca locaşul unchiului meu. Intră înăuntru; ai să-l găseşti dormind în cenuşă, cu nasul în tăciuni. De vorbit, nu poate vorbi, că măselele şi dinții i-au căzut mai bine de o mie de ani.

Dracul, când n-are ce face, ştiți ce face... Intră înăuntru şi începe a-şi purta codița cea bârligată pe la nasul uncheşului. Atâta i-a trebuit lui moş Ursilă, ş-apoi las' pe dânsul! Deodată sare mânios din bârlog, hațl dracul subsuoară şi-l strânge cu atâta putere, de era să-şi dea sufletul, şi ochii i-au ieşit afară din cap cât cepele de mari.

– Na! Nu cauți, ş-o găseşti, zise Dănilă, care privea de departe vălmăşagul acesta şi se strica de râs. Dar nu ştiu ce face dracul, că face el ce face, şi cu mare greu scapă din labele lui moş Ursilă. Dănilă, cum vede pe drac scăpat, bun teafăr... se face că-l scoate.

– Ia las', măi omule, las'! nu-ți mai face obraz. Dacă ai ştiut că ai un moş aşa de bădăran, pentru ce m-ai îndemnat să mă lupt cu el?

– Da' ce? Nu ți-a plăcut? Hai şi cu mine!

– Cu tine, şi numai cu tine, m-oi întrece din chiuit; şi care-a chiui mai tare, acela să ia banii.

– Bun!... zise Dănilă în gând; las' că te-oi chiui eu! Măi Michiduță! Ia chiuie tu întâi, ca să aud cum chiui.

Atunci dracul se crăceşte c-un picior la asfințit şi cu unul la răsărit, s-apucă zdravăn cu mâinile de torțile cerului, cască o gură cât o şură, şi, când chiuie o dată, se cutremură pământul, văile răsună, mările clocotesc şi peştii din ele se sperie; dracii ies afară din iaz câtă frunză şi iarbă! Şi oleacă numai de nu s-a risipit bolta cerului. Dănilă însă şedea călare pe burduful cu bani şi, ținându-şi firea, zise:

– Mă! Da' numai aşa de tare poți chiui? Eu mai nu te-am auzit. Mai chiuie o dată!

Dracul chiuie şi mai grozav.

– Tot nu te-am auzit. Încă o dată!

Dracul chiuie ş-a treia oară aşa de tare, de credeai că s-a rupt ceva într-însul.

– Acum nu te-am auzit nici atâta... Aşa-i c-a venit şi rândul meu?

– Mai aşa!

– Măi Michiduță! Când oi chiui eu, ai să asurzeşti ş-au să-ți sară creierii din cap. Înțeles-ai tu? Însă eu îți priesc bine, dacă-i vrea să mă asculți.

– În ce fel?

– Ia să-ți leg ochii şi urechile c-un ştergar, dacă vrei să mai trăieşti.

– Leagă-mi ce ştii şi cu ce ştii, numai să nu mor!

Atunci Dănilă leagă strâns c-un ştergar gros de câlți ochii şi urechile dracului, ca la baba-oarba; apoi ia un drug gros de stejar în mână, căci,

cât era de pustnic Dănilă, tot mai mult se bizuia pe măciucă decât pe sfânta cruce, şi *pâc!* la tâmpla dracului cea dreaptă una!

– A... leu! Destul! Nu mai chiui!

– Ba nu! Stai, Sarsailă! Tu cum ai chiuit de trei ori?

Trosc! şi la stânga una!

– Vă-ă-ă-leu! Destul!

– Ba nu-i destul!

Şi-i mai trage şi-n numele tatălui una!

– A-uleo! strigă dracul îngrozitor, şi cu ochii legați, cum era, văicărându-se grozav şi zvârcolindu-se ca şarpele, se aruncă în iaz, spunând lui Scaraoțchi cele întâmplate şi că nu-i de şuguit cu vrăjitorul acesta.

Dănilă însă ofta din greu lângă burduful cu bani şi se tot frământa cu gândul ce-i de făcut. Când, iaca al treilea drac i se înfățişează înainte, c-un buzdugan straşnic de mare în mână, pe care îl trânteşte la pământ şi zice:

– Măi omule! Ia, acum să te văd! Cine-a azvârli buzduganul ista mai tare în sus, ai aceluia să fie banii. (5)

„Na! Dănilă, zice el în gândul său, aşă-i c-ai sfeclit-o?" Dar vorba ceea: „Nevoia învață pe cărăuş".

– Ia zvârle-l tu întâi, măi dracule!

Atunci dracul ia buzduganul de coadă şi când îl zvârle, se suie aşa de tare, de nu se mai vede; şi abia după trei zile şi trei nopți, căzând jos, cu mare străşnicie s-a cufundat în fundul pământului, de s-au zguduit temeliile lumii!

– Ia azvârle-l şi tu acum, zise dracul îngâmfat.

– L-oi zvârli eu, nu te îngriji, dar scoate-l mai întâi în fața pământului, cum a fost şi la tine.

Dracul ascultă şi-l scoate.

– Hait! Mai repede, mai repede, că n-am timp de aşteptat...

– Mai îngăduieşte puțin, tartarule, că nu te trag copiii de poale!

Dracul îngăduie, căci n-are încotro.

Nu trecu mult şi ziua se călători. Cerul era limpede, şi luceferii sclipitori râdeau la stele, iară luna, scoțând capul de după dealuri, se legăna în văzduh, luminând pământul.

– Da' nu-l mai zvârli, omule?

– Ba am să-l zvârl de-acum; dar îți spun dinainte, să te ştergi pe bot despre dânsul.

– De ce?

– Iaca de ce: vezi tu colo în lună nişte pete?

– Le văd.

– Acolo-s fraţii mei din ceea lume. Şi, Doamne, mare nevoie mai au de fier, ca să-şi potcovească caii. Uite bine şi vezi cum îmi fac semn cu mâna, să le dau buzduganul ista; şi deodată şi-or pune mâna pe dânsul.

– Stăi, nepriceputule, că buzduganul ăsta îl avem lăsat moştenire de la strămoşul nostru; şi nu-l putem da nici pentru toată lumea;

Şi deodată-i şi smunceşte buzduganul din mână, şi fuga cu el în iaz, spunând lui Scaraoţchi ce era să păţească cu buzduganul. Atunci Scaraoţchi, îngrijorat şi grozav de mânios, chemă înaintea sa pe toată drăcimea şi bătu din picior, strigând:

– Acum, într-o clipă, să se aleagă unul dintre voi care să meargă şi să afurisească pe acest blestemat şi vrăjmaş cumplit.

Pe loc şi vine unul înantea sa, tremurând.

– Să trăiţi, Mârşăvia voastră! Eu mă duc să îndeplinesc nelegiuita voastră poruncă.

– Mergi! şi dacă-i fi meşter şi-i izbuti, să ştii c-am să te fac mai mare.

Atunci dracul porneşte c-o falcă-n cer şi cu una-n pământ, şi într-o clipă ajunge la pustnicul Dănilă.

– Măi omule, zise dracul. Tu, cu şmecheriile tale, ai tulburat toată drăcimea; da' acuşi am să te vâr şi eu în toate groazele morţii! Hai să ne blestemăm, şi care dintre noi amândoi a fi mai meşter, acela să ia banii!

Ş-odată şi-ncepe dracul a boşcorodi din gură şi a descânta, că nu ştiu ce face, de-i pocneşte lui Dănilă un ochi din cap. Săracul Prepeleac! Se vede că i-a fost scris tot el să răsplătească şi păcatele iepei frăţânelui-său, ale caprei, ale gânsacului logodit şi ale boilor ucişi în pădure. Pesemne blestemul gâştelor văduvite l-a ajuns, sărmanul!

Doamne! Multe mai are de pătimit un pustnic adevărat când se depărtează de poftele lumeşti şi se gândeşte la fapte bune!... Ş-apoi ce este mai gingaş decât ochiul? Dănilă crăpa de durere! Dar, oricât îl durea de tare, el tot îşi ţinu inima cu dinţii şi zise:

– Nu mă sperii tu cu de-alde-aceste, demon spurcat ce eşti! Am să te fac să-ţi muşti mâinile şi să mă pomeneşti în toată viaţa ta!

– Dă, dă, nu mai dondăi atâta din gură şi blestemă şi tu acum, să te văd cât eşti de meşter.

– Ai să iei burduful cu bani în spate şi ai să mergi la casa mea, căci blestemurile părinteşti nu-s la mine. Înţeles-ai?

Şi, cum zice, încalecă şi Dănilă pe burduf; iară dracu-i umflă în spate şi zboară iute ca gândul taman la casa lui Dănilă Prepeleac.

Copiii
şi nevas-
ta lui, când
au văzut un bivol
zburând pe sus, au rupt-o
de fugă, înspăimântaţi. Dănilă, însă, a în-
ceput a-i striga pe nume; şi ei, cunoscând glasul lui, s-au oprit.

– Dragii tatei băieți! Ia veniți încoace şi aduceți cu voi şi blestemurile părinteşti, ragila şi pieptenii de pieptănat câlți!

Băieții încep a curge toți, care dincotro, cu blestemurile părinteşti în mână. Îi venise acum şi lui Dănilă apa la moară.

– Puneți mâna, copii, pe jupânul ista, şi începeți a-l blestema cum îți şti voi mai bine, ca să-i placă şi dumisale.

Atunci lasă pe copii, că şi dracul fuge de dânşii. Au tăbărât cu toții pe dânsul şi l-au schingiuit după placul lui Dănilă. Ş-a început dracul a țipa cât îl lua gura; şi scăpând cu mare greu de mâinile lor, hârşcâit şi stâlcit cum era, a lăsat şi banii, şi tot, şi s-a dus pe urlați după ceilalți.

Iară Dănilă Prepeleac, nemaifiind supărat de nimeni şi scăpând deasupra nevoii, a mâncat şi a băut şi s-a desfătat până la adânci bătrâneți, văzându-şi pe fiii fiilor săi împrejurul mesei sale.